

Arrest

nr. 319 963 van 14 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 25 juli 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 juli 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 augustus 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 24 mei 2024.

1.3. Op 19 augustus 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) R.(...) C.(...) (°(...)/2000), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit El Caucho, gelegen in de stad Nunchia van het departement Casanare. In uw kindertijd raakte uw familie ontheemd door het geweld, waardoor jullie rond 2005 naar de stad Yopal verhuisden. In 2009 keerden jullie terug naar El Caucho daar de regering bezig was met de teruggave van de gronden, die in der tijd ingenomen waren door de guerrilla en de paramilitairen. U maakte uw lagere en middelbare school af en volgde een hogere technische opleiding in HR.

Tijdens uw studentenperiode aan de middelbare school werd er jaarlijks een verantwoordelijke per studiejaar verkozen. U stelde u kandidaat en werd de leerlingenverantwoordelijke voor één jaar in 2017. Vervolgens waakte u over de belangen van de kinderen, zoals huiswerk, het gedrag van de leerkracht, benodigdheden in het klaslokaal etc. Deze zaken diende u aan te kaarten bij de rector die hierna een oplossing voorzag. Op een bepaalde moment ging u naar de burgemeester om te vragen naar meer aanwezigheid van de autoriteiten. Hierna kwamen informanten van de guerrilla van Frente 28, een onderdeel van de ex-Farc, naar u toen u onderweg was naar huis. Ze vertelden u dat u diende te vertrekken anders zouden ze u vermoorden, daar u een verklikster was.

U verliet onmiddellijk El Caucho en ging naar San Gil in het departement Santander (zo'n elf uur rijden), waar uw broer E.(...) R.(...) C.(...) (O.V. (...), CG (...)) woonde. In San Gil woonde u eerst bij uw broer en werkte ook in zijn fruitwinkel. Toen u uw ex-partner Ed.(...) F.(...) leerde kennen ging u bij hem wonen. In San Gil volgde u uw technische opleiding in HR aan een 'Sena' (Nationale Dienst voor Onderwijs) en deed u mee aan de verkiezingen van de studentenvertegenwoordigers. U werd de vertegenwoordiger van uw faculteit ('fiche') tijdens uw studies. Zo nam u deel aan vergaderingen met de directie om te spreken over sport, pedagogische uitstappen, competities met andere scholen etc. Nadat u afstudeerde was u geen vertegenwoordiger meer voor uw faculteit, maar bleef u zich inzetten voor de 'Sena'. Toen hield u zich bezig met de sport voor de studenten. Zo ging u helpen bij basketbal en minivoetbal door water uit te delen, of aandacht te hebben voor de teams.

Toen u zwanger werd in 2021, stopte u met uw inzet bij de 'Sena', daar u vaak naar medische afspraken diende te gaan. Vervolgens ging u zich inzetten voor de mensen van de wijk. Samen met uw broer E.(...) ging u toespraken geven in scholen, fruit uitdelen aan de kinderen en speelde u spelletjes met hen. In de toespraken spraken jullie over studies en het feit dat geweld en wapens niet altijd goed zijn, en over kindermishandeling. Aan de meisjes gaf u ook tips over hoe ze niet zwanger konden geraken. Na verloop van tijd kreeg uw broer echter problemen met één van de drugsbendes in San Gil. Hierdoor verliet hij San Gil begin september 2021 en later Colombia. Hij kwam uiteindelijk naar België en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2021. Hij werd de vluchtelingenstatus toegekend samen met zijn partner L.(...) A.(...) B.(...) P.(...) (O.V. (...), CG (...)) en minderjarige dochter M.(...).

Daar uw broer vertrokken was, had u schrik dat deze bende u iets zouden aandoen. U besloot San Gil te verlaten en ging kort na de geboorte van uw dochter op (...) september 2021 samen met uw toenmalige partner Ed.(...) en dochter Mi.(...) naar Fortul, gelegen in het departement Arauca. Deze locatie werd uitgekozen door Ed.(...). De guerrillabeweging ELN (Ejército de Liberación Nacional) was er aanwezig.

In Fortul leerde u via een lid van uw kerk het collectief 'Alianza por la vida' kennen. U sloot zich aan en zette u opnieuw in voor de kinderen. U ging naar de woonwijken waar er niet overal internet was en hielp de kinderen met hun huiswerk. Ook zamelde u geld in door bijvoorbeeld evenementen te organiseren om met dit geld spullen te kopen voor de kinderen, zoals schoenen, rugzakken, uniformen etc. Daarnaast hielp u ook de zieken en de ouderen. Begin 2023 werd u door de guerrilla Frente 28 gevraagd om voor hen te werken, en meer specifiek het doorspelen van informatie. U antwoordde hier nog niet op. U probeerde klacht in te dienen bij de politie, maar zij vertelden dat ze de klacht niet konden aanvaarden daar u slechts de huurder van uw huis was en dat bijgevolg de huurbaas klacht moest neerleggen. Op dat moment werden de confrontaties tussen de guerrilla van Frente 28 en de guerrilla van het ELN steeds heviger, waardoor Frente 28 zich focuste op de oorlog en niet meer met u bezig was. Op 9 april 2023 werd door het ELN een pamflet verspreid dat ze informanten, die voor de andere guerrilla werkten, zouden uitmoorden. Uw naam stond hierop vermeld. Op 10 april 2023 verliet u Fortul en ging met uw ex-partner en dochter naar de stad Duitama in het departement Boyaca.

In Duitama verbleef u een maand en daarna verbleven u en uw gezinsleden zo'n twee maanden in Bogota. Telkens woonden jullie in residenties waar kamers per dag werden verhuurd. U werkte in de prostitutie. Daar de guerrilla en het ELN overal in Colombia actief zijn en u uw dochter een beter leven wilde geven zonder op de vlucht te zijn, besloot u Colombia te verlaten. Uw toenmalige partner Ed.(...) wou Colombia niet verlaten. U en uw dochter vlogen op 23 juli 2023 van Bogota naar Spanje, waar jullie aankwamen op 24 juli 2023. Vervolgens vloog u op 25 juli 2023 naar België. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 27 juli 2023.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door Frente 28 of het ELN.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort en identiteitskaart, het paspoort van uw dochter en haar geboorteakte, uw lidkaart van het collectief 'Alianza por la vida', uw lidkaart van de 'sena', een attest inzake uw familie als slachtoffer van ontheemding, een brief van uw leerkracht ter bevestiging dat u bescherming nodig heeft, uw certificaat als studentenvertegenwoordiger, het stembiljet voor

de kandidaat studentenvertegenwoordigers en publiciteit voor deze verkiezing, het pamflet van ELN, verschillende foto's van u in El Caucho als studentenverantwoordelijke, en een attest van een psychotherapeut (d.d. 20/05/2024).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit het voorgelegde attest (d.d. 20/05/2024) komen bij u volgende symptomen naar voren: depressieve klachten, stress, anhedonie, concentratiestoornis, moeheid, emotionele ontredde en geen zin in het leven meer ervaren. De psychotherapeut stelt dat u daarom de komende periode verder opgevolgd zal worden.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 24 mei 2024 werd u meegedeeld dat u altijd een pauze mocht vragen, wat water of een toiletbezoek (CGVS, p.2). Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.22). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest dat u zal worden gedood door de guerrilla's van de ex-Farc of het ELN. Het CGVS kan echter twijfels plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste bedreigingen. Deze bemerkingen kunnen eveneens gemaakt worden bij de ernst en uitgebreidheid van uw engagement als sociaal leider, hetgeen u naar voren schuift als de directe oorzaak van de bedreigingen. Het CGVS dient vast te stellen dat uw verklaringen hieromtrent gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden, alsook vertonen zij een onaannemelijk karakter, waardoor er geen geloof kan worden toegeschreven aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient het CGVS wat betreft het feit dat er in hoofde van uw broer, E.(...) R.(...) C.(...) (O.V. (...), CG (...)), en zijn partner en dochter in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ieder verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden beoordeeld. Het gegeven dat uw broer erkend werd als vluchteling betekent bijgevolg niet dat u per definitie tevens aanspraak kunt maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Er dient daarbij te worden vastgesteld dat u na het vertrek van uw broer nog een kleine twee jaar in Colombia bent gebleven, hetgeen merklijk een tegenindicatie vormt voor uw nood aan internationale bescherming in dit verband. Bovendien zette u na het vertrek van uw broer uw leven eenvoudigweg verder. Indien u werkelijk gevaar zou lopen en internationale bescherming zou nodig hebben ingevolge de familieband met uw broer, kan het moeilijk overtuigen dat u vervolgens nog jarenlang zonder meer in Colombia zou zijn blijven wonen. Daarbij dient te worden vastgesteld dat u in de daaropvolgende periode in wezen nooit enige problemen hebt gekend ingevolge de positie van uw broer als sociaal leider. Bovendien mag het vreemd heten dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u San Gil verliet omwille van problemen die uw partner er had terwijl het op het CGVS plots luidt dat u San Gil ontvluchtte in navolging van uw broer E.(...) (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, CGVS, p.17-18). Overigens gaf u initieel bij de DVZ nog te kennen dat u niet wist welke problemen uw broer E.(...) eigenlijk kende en waarom hij het land diende te verlaten. Een en ander laat vermoeden dat u geen klare wijn schenkt over de redenen die aan de basis lagen van uw vertrek uit San Gil. Enige a priori nood aan internationale bescherming ingevolge uw familieband met uw broer E.(...) maakt u met andere woorden geheel niet aannemelijk. Zoals reeds toegelicht dient uw verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht.

Verder komt de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreigingen in een slecht daglicht te staan omwille van de vaststelling dat uw relaas gekenmerkt wordt door merkwaardigheden, blote beweringen en weinig aannemelijke elementen. Een eerste bedreiging zou er gekomen zijn in El Caucho door de guerrilla Frente 28, onderdeel van de ex-Farc, toen u studentenverantwoordelijke was in 2017 (CGVS, p.15). Daar u

meer aanwezigheid zou gevraagd hebben van de autoriteiten aan de burgemeester zouden de leden van Frente 28 u komen bedreigen zijn. Uw verklaringen overtuigen echter niet. Het doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen dat u zomaar naar de burgemeester ging met dergelijke eisen. Zo was u louter een verantwoordelijke van de studenten en had u zich altijd louter beziggehouden met belangen van de kinderen inzake hun huiswerk, het gedrag van de leerkrachten, klasbenodigdheden etc. (CGVS, p.14). Deze elementen kaartte u aan bij de rector en de studentenleider, waarna zij hier verder mee aan de slag gingen. Dat u dan ook zelf onmiddellijke stappen zette naar de burgemeester toe doet bevreemdend aan. Voorts stelde u dat het verboden was om te spreken over de aanwezigheid van de guerrilla en de veiligheidssituatie (CGVS, p.14). Daarenboven gaf u aan dat niemand zich daarmee durfde te bemoeien of het onderwerp durfde aansnijden daar de Farc in die regio het hoogste gezag had en het leger maar heel weinig naar de regio kwam (CGVS, p.15). Dat u in uw eentje dan ook het initiatief zou genomen hebben om met de burgemeester te gaan spreken over deze veiligheidssituatie en de aanwezigheid van de verschillende actoren, strookt niet. Tevens betreft uw actie een blote bewering, net zoals de hierop volgende vermeende bedreiging van het Frente 28. Ook kende u volgens uw verklaringen na deze vermeende bedreiging geen verdere repercussies meer vanuit het Frente 28.

Vervolgens ging u naar San Gil, maar diende u daar eveneens te vertrekken daar uw broer E.(...) er problemen kende en vertrokken was (CGVS, p.18). U stelde dat het typisch is in Colombia dat als men iemand wil vermoorden en deze persoon vlucht weg dat ze vervolgens een familielid dat wel nog ter plaatse is zouden vermoorden. Waarop u zich baseert blijft echter een vraagteken. Ook vertrok u geenszins onmiddellijk na het vertrek van uw broer. Zo bleef u nog zeker zo'n 20 tot 25 dagen in San Gil en beviel u er nog van uw dochter (CGVS, p.19). De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Te meer dat u in uw huis bleef vertoeven en uw leven verder zette zonder enige problemen. U bevestigde nooit enige persoonlijke problemen gekend te hebben in San Gil (CGVS, p.18). Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde vrees. Zoals supra beschreven kende u na uw vertrek uit San Gil evenmin ooit enige problemen gelinkt aan uw broer E.(...) en legde u tegenstrijdige verklaringen af over de redenen voor uw vertrek uit San Gil. Er kan dan ook geen vrees tot vervolging in uw hoofde vastgesteld worden gelinkt aan de problemen of het profiel van uw broer E.(...).

Voorts zou u nog een keer bedreigingen gekend hebben in Fortul waar u werkte voor het collectief 'Alianza por la vida'. Enerzijds zou de guerrilla Frente 28 u hier gevraagd hebben om bij hen te werken, hetgeen op zich al vreemd is aangezien ze u voordien in El Caucho zagezegd nog beschouwden als een verklikster (CGVS, p.15). U gaf echter nog niet direct antwoord en hierna vernam u nooit meer iets van hen. Anderzijds zou u bedreigd worden door het ELN via een pamflet daar zij de andere guerrilla bij u gezien hadden. Naar analogie met voorgaande dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen opnieuw blote beweringen betreffen die het CGVS geenszins kan nagaan. Tevens legde u weinig coherente verklaringen over deze bedreigingen af aangezien u bij de DVZ verklaarde dat u verschillende dreigpamfletten van het ELN toegestuurd kreeg en het ELN ook verschillende keren naar uw huis kwam terwijl u op het CGVS verklaarde dat er 'een pamflet' verspreid werd op 9 april en u terstond op 10 april vertrok uit Fortul, niks meer niks minder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, CGVS, p.20). Dergelijke markante incoherentie ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien het ELN u werkelijk aanzag als een informant van Frente 28 en ze, zoals u zelf zegt, geen genade kennen, valt ook moeilijk in te zien waarom ze u nog de kans zouden geven om te vertrekken (zie ook infra). De kopie van het pamflet dat u voorlegde, kan daarbij op weinig bewijswaarde rekenen. Dergelijke brief kan door iedereen zijn opgemaakt, waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd is. U slaagt er dan ook niet in om met dit document uw vermeende vrees te staven. Bovendien staat op dit pamflet louter dat het ELN wenst dat de erop vermelde personen het departement zouden verlaten en er 24u de tijd voor krijgen. Het lijkt er dan ook op dat u bij een vertrek geen verdere problemen meer zou kennen. Dit blijkt ook het geval te zijn, daar u vervolgens nog een maand in Duitama en twee maanden in Bogota zou verbleven hebben zonder enige problemen (CGVS, p.20-21). Wat het ELN of de guerrilla Frente 28 dan ook nog van u zou willen, blijft een compleet raadsel. Waar u aanhaalde dat het geen geheim is dat de guerrilla en het ELN overal verspreid zijn in Colombia tot in de steden en u niet meer wilde moeten blijven vluchten, dient bemerkt te worden dat dit slechts een loutere veronderstelling is die u geenszins in concreto aannemelijk maakt. Opnieuw dient vastgesteld te worden dat indien deze verschillende actoren het op u gemunt zouden hebben, ze hier reeds alles kansen toe hadden. Het feit dat u dan ook zonder enige problemen uw leven kon verder zetten in Duitama en Bogota doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees.

Het CGVS dient daarenboven op te merken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Van iemand die een hogere opleiding volgde en zich opwierp als studentenvertegenwoordiger, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij meer moeite zou ondernemen om mogelijkheden tot nationale bescherming uit te spitten. Uw verklaringen omtrent uw vermeende pogingen hiertoe zijn geenszins aannemelijk en stroken niet met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Een eerste keer zou u in Fortul naar de politie gegaan zijn, maar zouden deze uw klacht geweigerd hebben daar u een huurder was en het uw huurbaas was die deze

klacht moest indienen (CGVS, p.21). Deze blote bewering houdt echter geen steek. Zo blijkt uit de informatie duidelijk dat elk slachtoffer een klacht kan indienen en dat deze klacht bovendien geregistreerd wordt, waarna het slachtoffer hiervan een document ontvangt. Ook zou volgens de website van de politie zelfs binnen de 24u gekeken worden of de klacht correct werd ingediend, waarna men een klachtnummer krijgt toegewezen. Uw verklaringen dat u als huurder geen klacht kon indienen, kunnen dan ook op geen enkel geloof rekenen. Een tweede keer zou u bij aankomst in Duitama naar de ombudsman gegaan zijn waar u al uw gegevens achterliet, behalve uw adres omdat u niemand vertrouwde, waarna ze u zouden contacteren (CGVS, p.21). Dit gebeurde volgens uw verklaringen echter niet en ook uw broer, een politiemann, zou u merkwaardig genoeg gezegd hebben dat ze u geen bescherming zouden bieden. Wederom beroept u zich op blote beweringen. Bovendien bent u niet in staat ook maar enig bewijs voor te leggen omtrent uw bezoek aan de ombudsman. Daarnaast ging u nooit meer opnieuw informeren nadat u geen telefoontje kreeg. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw zoektocht naar bescherming ten eerste. Zeker daar uit de objectieve informatie blijkt dat u online of persoonlijk een formulier dient in te vullen, hetgeen vervolgens wordt doorgestuurd naar de UNP ter controle. Hierna zal de ambtenaar de persoon contacteren om mee te delen dat een van de volgende dagen een analist van de Cuerpo Técnico de Recopilación y Análisis de Información (Technisch Korps voor Informatievergaring- en Analyse, CTRAI) diens verblijfplaats zal bezoeken. Dat u dan ook niet in staat bent enige documentatie voor te leggen van klachten die u zou ingediend hebben of de bescherming die u zou aangevraagd hebben, strookt niet. U laat na aan te tonen dat u grondige stappen zette om bescherming te krijgen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees ten eerste ondermijnt.

Zoals hierboven reeds aangehaald, kan het CGVS eveneens twijfels plaatsen bij de ernst en uitgebreidheid van het door u opgeworpen sociaal engagement, hetgeen u aanduidt als de reden waardoor u in de kijker kwam te lopen en waaraan u de door u geschetste vrees voor vervolging verbindt. Het CGVS betwist in deze niet dat u tijdens uw studies aan de middelbare school actief was als studentenverantwoordelijke en tijdens en na uw opleiding aan de 'sena' in San Gil als studentenvertegenwoordiger, maar het kan wel de zwaarwichtigheid van dit engagement in vraag stellen, waardoor uw beweringen zijnde dat de desbetreffende studentenvertegenwoordiging leidde tot bedreigingen en een vrees voor vervolging, danig onaannemelijk worden. Zo hield u zich op uw middelbare school louter bezig met de belangen van de kinderen op school, zieken en ouderen, en was u in San Gil vooral bezig met personeelszaken en de sportlessen en –wedstrijden van de studenten. Daarnaast ging u in San Gil met uw broer E.(...) toespraken geven in scholen, fruit uitdelen aan de kinderen en speelden jullie spelletjes met hen. Uw broer gaf aan dat u eerder een helpende hand was van hem samen met zijn partner (CGVS notities broer 17/10/2022, p.6). Ook stelde u zelf dat u op dat moment zwanger was en wegens uw risicozwangerschap stopte bij de 'sena' daar u niet meer zo vaak aanwezig kon zijn door uw medische afspraken (CGVS, p.17). Dat u dan wel volop aanwezig kon zijn bij het uitvoeren van de toespraken, uitdelen van fruit of het spelen met de kinderen, doet bevreemdend aan. Het lijkt er dan ook op dat u uw rol eerder wat aandikte. Bovendien bent u niet in staat hier ook meer enige bewijzen omtrent voor te leggen.

Vervolgens zou u in Fortul nog actief geweest zijn voor het collectief 'Alianza por la vida'. Opnieuw zette u zich louter in voor de kinderen, ouderen en zieken. Zo hielp u de kinderen met hun huiswerk en zamelde u geld in om spullen te kunnen kopen voor hen. Het mag bijgevolg enigszins vragen oproepen waarom de guerrilla Frente 28 of het ELN het, wat betreft uw sociaal engagement, op u gemunt zouden hebben. Of u in uw land van herkomst werkelijk zou kunnen worden beschouwd als zijnde een sociaal leider voor de gemeenschap, iemand die werkelijk zijn stempel op de bredere samenleving heeft gedrukt en werkelijk als zichtbaar en ondernemend figuur zich heeft ingezet, kan niettemin behoorlijk in vraag gesteld worden. Hoe dan ook, het loutere feit dat u zich een kleine zeven jaar sociaal engageerde, studenten vertegenwoordigde of kinderen hielp – hetgeen u nooit werkelijk geloofwaardige problemen heeft opgeleverd – heeft niet tot gevolg dat u per definitie aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Zoals hierboven reeds beklemdoond, een vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en dit hebt u doorheen uw asielprocedure nagelaten te doen.

Aan dit alles kan nog toegevoegd worden dat uw toenmalige partner, met wie u steeds wel en wee deelde, het kennelijk onnodig vond om Colombia te verlaten (CGVS, p.22). Gezien de door u geschetste context doet ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Er moet ook in herinnering worden gebracht dat u een opgeleide vrouw bent, met werkervaring, die gewoond heeft in verschillende regio's. U bent alleen en zelfstandig met uw minderjarige kind vanuit Colombia naar België gereisd. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familieleden in Colombia, zijnde uw broer en uw twee zussen, die op verschillende plekken in Colombia wonen zich nog steeds om u bekommeren (Verklaring DVZ, vraag 18), CGVS, p.9). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid en over een familiaal netwerk beschikt in Colombia. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart en het paspoort en de geboorteakte van uw dochter Mi.(...) staven louter jullie identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt. De lidkaart van het collectief 'Alianza por la vida', de lidkaart als studentenvertegenwoordiger, het certificaat omtrent u als studentenvertegenwoordiger, het stembiljet en een tekening op een bord als publiciteit voor deze verkiezing tot studentenvertegenwoordiger, en de foto's van u in El Caucho als studentenvertegenwoordiger staven louter het gegeven dat u effectief studentenvertegenwoordiger geweest bent of lid was van een collectief. Dit toont echter op geen enkele manier aan dat u effectief een sociaal leider was, noch dat u een enige problemen kende waardoor u een vrees bij terugkeer naar Colombia dient te koesteren. Het pamflet van ELN werd supra reeds besproken en bezit weinig bewijswaarde. Dit geldt evenzeer voor de brief van uw leerkracht die aangeeft dat u bescherming nodig heeft. Opnieuw betreft dit een brief met een sterk gesolliciteerd karakter, die door eender wie kan zijn opgesteld, waardoor de authenticiteit ervan niet gegarandeerd is. Voorts legde u nog enkele papieren neer die de ontheemding van uw familie staven in 2005. Deze ontheemding werd geenszins in twijfel getrokken, maar kent geen enkele link met de vermeende problemen die u later in uw leven zou gekend hebben en de aanleiding zouden geweest zijn voor uw vertrek uit Colombia. Tenslotte levert het attest van uw psychotherapeut geen bewijswaarde inzake uw vermeende problemen in Colombia. Het psychologisch attest zegt enkel iets over uw mentale en fysieke toestand en toont geen actuele vrees in uw hoofd aan door de aangehaalde elementen supra. Het biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw vrees voor vervolging ten aanzien van Colombia. Een medisch attest is bovendien geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychische problemen werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Uit de voorgelegde attesten blijkt ook dat de arts zich baseerde op uw verklaringen over de eerder meegemaakte traumatiserende gebeurtenissen (zie attest 20/05/2024). Wat uw huidige psychische problemen betreft, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. In zoverre u het nodig acht, dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus

Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog gaat verzoekster in op haar profiel van jonge moeder die sociaal zeer actief was en hierdoor haar land van herkomst heeft moeten verlaten. Verzoekster voert tevens aan dat zij niet door de overheid beschermd kan worden tegen gericht geweld en er daarnaast een ernstig risico bestaat dat zij het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld. Tevens meent zij dat er bij een terugkeer naar Colombia een risico bestaat op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster verwijst naar en citeert uit diverse rapporten in dit verband.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit het voorgelegde attest (d.d. 20/05/2024) komen bij u volgende symptomen naar voren: depressieve klachten, stress, anhedonie, concentratiestoornis, moeheid,

emotionele ontredde en geen zin in het leven meer ervaren. De psychotherapeut stelt dat u daarom de komende periode verder opgevolgd zal worden.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 24 mei 2024 werd u meegedeeld dat u altijd een pauze mocht vragen, wat water of een toiletbezoek (CGVS, p.2). Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.22). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeksters broer, schoonzus en hun minderjarige dochter dient erop gewezen elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht en dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen blijkt dat er *a priori* in haar hoofde geen nood aan internationale bescherming blijkt ingevolge van haar familieband met haar broer;

(ii) de geloofwaardigheid van de door verzoekster omschreven bedreigingen komt op de helling te staan door een reeks van merkwaaardigheden, blote beweringen en niet-aannemelijke elementen vermits:

a) het niet aannemelijk is dat zij op haar eentje het initiatief zou hebben genomen om met de burgemeester te gaan spreken over de veiligheidssituatie en de aanwezigheid van verschillende (gewapende) actoren, deze actie een blote bewering betreft en zij bovendien aangeeft geen verdere repercussies te hebben gekend van Frente 28,

b) verzoekster zich beperkt tot blote beweringen waar zij opwerpt dat het typisch is in Colombia dat als men iemand wil vermoorden en deze persoon wegvlocht vervolgens een familielid wordt vermoord en het in dit verband opvallend is dat verzoekster geenszins onmiddellijk na het vertrek van haar broer vertrok en de gewapende groeperingen aldus alle kansen hadden om haar te treffen,

c) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Fortul – waar zij werkte voor het collectief 'Alianza por la Vida' – bedreigingen zou hebben gekend nu zij zich wederom beperkt tot blote beweringen, zij weinig coherente verklaringen over de bedreigingen aflegt, moeilijk valt in te zien waarom zij de kans kreeg om te vertrekken, geen objectieve bewijswaarde aan het pamflet kan worden toegedicht en hieruit hoe dan ook slechts blijkt dat zij na een vertrek geen verdere problemen meer zou kennen, dat zij over het ganse grondgebied gezocht zou worden door de guerrilla en het ELN kan evenmin overtuigen nu zij zonder enige problemen haar leven kon verderzetten in Duitama en Bogota,

d) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming en uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen verder de geloofwaardigheid van haar vermeende vrees ondermijnt,

e) twijfels geplaatst moeten worden bij de ernst en de uitgebreidheid van verzoeksters voorgehouden sociaal engagement aangezien het erop lijkt dat zij haar rol eerder aandikt,

f) het vragen oproept waarom de guerrilla Frente 28 of het ELN verzoekster zouden viseren omwille van haar sociaal engagement voor 'Alianza por la Vida' waarbij zij zich opnieuw louter inzette voor kinderen, ouderen en zieken,

g) het gegeven dat verzoeksters toenmalige partner, met wie zij steeds wel en wee deelde, het kennelijk onnodig vond om Colombia te verlaten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielmotieven,

(iii) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij over een grote mate aan zelfredzaamheid en over een familiaal netwerk in Colombia beschikt, zodat er geen enkele aanwijzing is dat zij bij een terugkeer naar Colombia zou rechtkomen in preciaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen;

(iv) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) wat betreft verzoeksters huidige psychologische problemen, kan erop worden gewezen dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging

van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster verklaart dat zij bij een terugkeer naar Colombia vreest te worden vervolgd door Frente 28 of het ELN omwille van haar sociale engagement doorheen de jaren.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volhouden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat de talloze verhuizingen die verzoekster in Colombia ondernam, aantonen dat zij nergens veilig was in haar land van herkomst, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. De Raad benadrukt in dit verband dat de commissaris-generaal pertinent opmerkt dat verzoeksters laattijdige verhuizingen, waarbij zij telkenmale nog een periode – kennelijk zonder enige problemen – op een welbepaalde plaats verbleef waar zij vervolging zou hebben gevreesd en het gegeven dat zij haar leven opnieuw kon verderzetten, wel degelijk de geloofwaardigheid en ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt.

Verzoekster poneert in het verzoekschrift nog dat zij niet beschermd wordt door de overheid tegen gericht geweld. De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar omschreven bedreigingen omwille van haar voorgehouden sociale engagement, zodat de vraag naar bescherming tegen deze problemen zich niet opdringt. Evenwel merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekster hoe dan ook niet aantoont dat zij grondige stappen zette om nationale bescherming te krijgen, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Het CGVS dient daarenboven op te merken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Van iemand die een hogere opleiding volgde en zich opwierp als studentenvertegenwoordiger, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij meer moeite zou ondernemen om mogelijkheden tot nationale bescherming uit te spitten. Uw verklaringen omtrent uw

vermeende pogingen hiertoe zijn geenszins aannemelijk en stroken niet met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Een eerste keer zou u in Fortul naar de politie gegaan zijn, maar zouden deze uw klacht geweigerd hebben daar u een huurder was en het uw huurbaas was die deze klacht moest indienen (CGVS, p.21). Deze blote bewering houdt echter geen steek. Zo blijkt uit de informatie duidelijk dat elk slachtoffer een klacht kan indienen en dat deze klacht bovendien geregistreerd wordt, waarna het slachtoffer hiervan een document ontvangt. Ook zou volgens de website van de politie zelfs binnen de 24u gekeken worden of de klacht correct werd ingediend, waarna men een klachtnummer krijgt toegewezen. Uw verklaringen dat u als huurder geen klacht kon indienen, kunnen dan ook op geen enkel geloof rekenen. Een tweede keer zou u bij aankomst in Duitama naar de ombudsman gegaan zijn waar u al uw gegevens achterliet, behalve uw adres omdat u niemand vertrouwde, waarna ze u zouden contacteren (CGVS, p.21). Dit gebeurde volgens uw verklaringen echter niet en ook uw broer, een politiemann, zou u merkwaardig genoeg gezegd hebben dat ze u geen bescherming zouden bieden. Wederom beroept u zich op blote beweringen. Bovendien bent u niet in staat ook maar enig bewijs voor te leggen omtrent uw bezoek aan de ombudsman. Daarnaast ging u nooit meer opnieuw informeren nadat u geen telefoontje kreeg. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw zoektocht naar bescherming ten zeerste. Zeker daar uit de objectieve informatie blijkt dat u online of persoonlijk een formulier dient in te vullen, hetgeen vervolgens wordt doorgestuurd naar de UNP ter controle. Hierna zal de ambtenaar de persoon contacteren om mee te delen dat een van de volgende dagen een analist van de Cuerpo Técnico de Recopilación y Análisis de Información (Technisch Korps voor Informatievergaring- en Analyse, CTRAI) diens verblijfplaats zal bezoeken. Dat u dan ook niet in staat bent enige documentatie voor te leggen van klachten die u zou ingediend hebben of de bescherming die u zou aangevraagd hebben, strookt niet. U laat na aan te tonen dat u grondige stappen zette om bescherming te krijgen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees ten zeerste ondermijnt."

Verzoekster brengt geen enkel valabel en concreet argument bij om voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift nog haar profiel van jonge moeder die sociaal zeer actief is.

De Raad merkt op dat uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het doorgedreven sociaal engagement dat verzoekster vooropstelt en dat niet kan worden aangenomen dat zij hierdoor problemen zou hebben gekend, dan wel zou kennen bij een terugkeer naar Colombia. Daarnaast merkt de commissaris-generaal pertinent op dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij een opgeleide vrouw is, met werkervaring, die gewoond heeft in verschillende regio's, die alleen en zelfstandig met haar minderjarig kind vanuit Colombia naar België is gereisd en over een familiaal netwerk in Colombia beschikt, zodat er geen enkele aanwijzing is dat zij bij een terugkeer naar Colombia zou terechtkomen in precaire omstandigheden die nopen tot de toekenning van internationale bescherming.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdoleerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigengroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich

mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Casanare – waar zij verklaart van afkomstig te zijn (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10) –, worden beoordeeld. Het departement Casanare blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

In zoverre verzoekster in de periode voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven in het departement Boyaca en Bogota, dient te worden opgemerkt dat uit de landeninformatie evenmin kan blijken dat deze gebieden behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij verwijst in het verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Casanare (en in het departement Boyaca en de stad Bogota) is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. In zoverre verzoekster nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanhaalt, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoekster nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.10. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

